Ч. 44 Четвер 26 лютого (10 марта) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Реклямациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Голоси праси про зміну кабінету. — Нова угода Росиі в Хіною. Становище Японців. — Авдиєнция болгарского князя у Відни. — Болгарский рух в Македониі).

Як в цілій монархіі так також і у Відни так скора зміна міністерства була несподіванкою, хоч там знали вже від довшого часу, що на ню заносить ся. Найбільше несподівано ся того, що ґр. Тун так борзо зложить новий кабінет і длятого припускають, що приготовленя в сім напрямі вели ся вже віддавна, та що склад нового кабінету був готовий, заким ще оголошено зміну. Ґр. Тун заздалегідь огляпув ся за людьми для свого кабінету, а котрий зложив так, що в нім репрезентовані партиі парляментарні: Молодочехи мін. дром Кайцлем, ліберальна німецка більша посілість дром Бернрайтером, клерикали мін. Кастом, Поляки — мін. Єнджеєвичем.

Fremdenblatt обговорюючи склад нового кабінету пише: Рівночасне покликанє пп. Кайцля і Бернрайтера до кабінету, надає єму нове політичне знамя. Засада співділаня партий, піднесена ґр. Туном яко проґрама політична, здає ся в першім ряді стреміти до заведеня в парляменті назад нормального стану, до даня палаті послів на ново можности правильного сповнюваня своєі чинности і введеня назад конституциі в єі права. У ґр. Туна треба безусловно припускати безсторонність на точці народности і силу, здібну до охорони права кождоі народности, несправедливо нарушеного.

N. fr. Presse здержує ся висказувати зовсім отверто свою гадку, задивляє ся скептично, однак каже, що Німці можуть залишити парляментарну опозицию, скоро кабінет ґр. Туна не зробить їм ніякоі новоі кривди.

N. W. Tagblatt пише, що на разі нема ніякоі причини, щоби Німці ставали супротив нового кабінету на становищи безусловного поборюваня. Сим разом не треба конче спішити ся з виданєм суду, бо муж, котрий взяв в своі руки керму державп австрийскоі, хоче щоби его і яко політика і яко мужа державного трактовано в спосіб поважний.

Vaterland зазначує, що новий кабінет здаєсь давати сильну ґарантию, що Рада державна верне назад до своєі нормальноі діяльности.

Reichswer каже, що ґр. Тун, скоро зумів наклонити таких людий як др. Кайцль і др. Бернрайтер, щоби вступили до его кабінету, розвиває мов би якусь чародійну діяльність; желаня всіх добрих горожан австрийскоі державп супроводжають его на тій дорозі.

Deutsche Ztg. запитує німецку більшу посілість, чи дійстно змінило ся тепер положенє до того степеня на користь німецкого народу, що до нового кабінету могли вступити репрезентанти двох німецких партий.

З Праги доносять, що на оногдашнім засіданю екзекутивного комітету молодоческоі партиі сконстатовано, що покликанє дра Кайцля до кабінету не настало за відомостию екзекутивного кабінету. Однакож в виду наставшого так фактичного стану річи партия по має наміру ставити дрови Кайцлеви перешкоди в принятю теки, але застерігає собі вповні свобідну руку супротив кабінету ґр. Туна, аж до часу коли пізнасть его проґраму. А Narodni Listy, орґан молодоческоі партиі так пишуть: Через то, що ґр. Тунови удало ся позискати до кабінету централіста дра Бернрайтера, побіч федераліста дра Кайцля — не зискав він ще собі молодоческоі партиі. Партия ся задержить вижидаюче становище (Ага! — *Ред.)* але в повній готовости до борби. Ґр. Тун мусів без сумніву дати дрови Бернрайтерови великоі ваги поруку для успокоєня его німецко-централістичноі совісти. Так само пише і Prager Blatt, що др. Бернрайтер мусів одержати поважну поруку що-до удержаня засад вірноконституцийноі більшоі посілости.

Був давнійше в Росиі звичай — а може єсть ще й нині — що законну постанову, забороняючи деяким людем набувати ґрунти на власність, обходжено в той спосіб, що купуючий робив лиш контракт посесиі але — на 99 літ. Тоі самоі штучки взялась Росия тепер і в Хіні; она винаймила від неі Порт Артур і Таліенван на 99 літ. А яким способом дійшло до того „контракту“, показує слідуюча вість з Пекіну. Росия зажадала від хіньского правительства: 1) Хіна має відступити Росиі всі права суверенности над Портом Артуром і Таліенваном на 99 літ. — 2) Росия жадає дальше права будувати зелізницю під тими самими услівями, що манджурску з Петуни при сій зелізници до Кванґ-чінґ-цу через Мукден до Порту Артура. Угода має бути до місяця підписана. Жаданє то, — як доносять до

---

31)

Остров з закопаними скарбами.

(З анґлійского — Р. Л. Стівензона.)

(Конець).

Відтак зайшли ми всі до печери. Було то просторе, продувне місце з маленьким жерельцем і ставочком чистоі водиці, до окола котрого росли корчики папороти. Сподом був всюди пісок. Капітан Смолєт лежав коло великоі ватри, а в подальшім куті, куди лиш від часу до часу доходило сьвітло, побачив я великі купи гроший та золотих штаб, уложених в чотири боки. Отже то були Флінтові скарби, котрі ми вибрали ся шукати з так далеких сторін, а із за котрих вже сімнайцять матрозів з „Гіспаніолі“ позбавило ся житя. Але кілько то людий згинуло, заким ті скарби призбирано, кілько поплило крови та кілько було смутку, кілько мусіло пропасти добрих кораблів, що тепер спочивають на дні моря, і кілько хоробрих людих мусіло з завязаними очима ступати по дилях, кілько разів гуділи гармати та кілько було ганьби, обмани і циганьства та лютости — того не годен ніхто в сьвіті сказати. А прецї було ще трох людий на острові, — Зільвер, старий Морґан і Бен Ґун, — що всі брали участь в тих злочинах і з котрих кождий мав надію на свою пайку з тих скарбів.

— Ходи сюди Джімс — сказав капітан — з тебе добрий хлопчиско в своім роді, Джіме, але мені не здає ся, що ми оба, ти і я ще колись плили разом по мори. У тебе таки вже з роду за богато щастя. А то Ви, Джеку Зільвере? Вас же що сюди принесло, чоловіче?

— Мельдую ся покорно назад на своє місце і до служби, сер, — відповів Зільвер.

— Ах! — промовив капітан, і то було все, що він сказав.

Яка то була пишна вечеря того вечера, коли всі мої приятелі сиділи доокола мене, і як то мені все смакувало, Бен Ґунова солена козина, до того деякі ласощі і фляшка старого вина з „Гіспаніолі“. Я переконаний, що ще не було щасливійших або веселійших людий. А зовсім позаду, так, що его лиш мало було видко від сьвітла ватри, сидів Зільвер та заідав з великим апетитом і схапував ся дуже охотно і радо подаючи, коли хто чого зажадав, ба навіть брав участь в нашій веселости — зовсім той сам лагідний, чемний і услужливий моряк, що в часі нашого виізду.

Глава трийцять четверта.

І послідна.

На другий день вже досьвіта взяли ся ми до роботи, бо то для такого малого числа людий була трудна задана носити таку масу золота майже цілу милю на суши аж до заливу, а звідтам ще три милі водою аж до „Гіспаніолі“.

Ті три розбишаки морскі, що ще були на острові, не конче нам докучали, досить було одного постерунку на вершку горба, щоби устерегти ся від всякого іх несподіваного нападу. До того ще після нашоі думки відійшла іх вся охота до проливу крови.

Робота ішла нам жваво. Ґрей і Бен Ґун іздили раз по раз з набором скарбів з острова до корабля а другі тимчасом складали на березі золото в штабах. Дві разом звязані штаби важили як-раз тілько, кілько рослий мужчина міг поволи нести. А що мої сили не до того були, то я сидів цілий день в печер. та пакував золоті монети в наші порожні міхи з сухарів.

Була там так само як і у Біля Бонеса всіляка всячина монет, але, розуміє ся, безконечно більша і ріжнороднійша, а сортованє гроший робило мені велику радість. Були там анґлійскі, французскі, ішпаньскі та портуґальскі монети джордждори, люйдори, дублонпи і подвійні ґінеі, моадори і цекіни, подобизни всіх королів европейских, які в послідним столітю засідали на тронах, якісь дивні всхідні монети, котрих покручені написи нагадували паутину, круглі і чотирогранні монети, та й такі, що були на середині з дірками, як би на то, щоби іх носити на шнурку на шиі — мені видить ся, що в тій збірці був майже кождий рід монет. А що-до іх числа, то було іх так безконечно богато, як листя в осени, бо мене від безустанного нахилюваня ся були крижі таки добре зболіли та й пальців я вже собі не чув від томлячого сортованя.

День за днем тягнула ся тота робота. Що вечера відвезено цілий маєток на корабель, а новий вже чекав слідуючого дня. А за цілий той час не чули ми нічогісенько про тих розбишаків, що ще остались були при житю.

Times — поставлено минувшого четверга і визначено речинець 5 днїв до відповіди. На случай коли би хіньске правительство відмовило сему жаданю, загрозила Росия, що вишле войско до Манджуриї. Стало ся отже борше як до місяця, коли з Пекіну доносять, що Росия взяла вже Порт Артур і Талїенван в „посесию“ (на вічні часи).

Не дивниця, що факт сей викликав в Япанї велике занепокоєне. Япанцї постановили длятого не уступити ся з Веї-га-веї, котре то портове місто, положене напротив Порту Артура мали держати аж до мая сего року яко запоруку сплати военного відшкодованя.

Оногдашна авдиенция кн. Болгарского у Є. В. Цїсаря у Відни мала — як кажуть — такі наслїдки, що відносини межи Австро-Угорщиною а Болгариєю, які від часу убитя Стамболова були не найлїпші, значно поправили ся. — Правительство грецке одержало з Солуня півурядову депешу, що до Македониї впали болгарскі ватаги, котрі хотять мстити ся за ту лютість, якої допускали ся Турки в послїдних часах на християнах.

Новинки.

Львів дня 9-го марта 1898.

— **Іменованя і перенесеня.** Мінїстер справедливости іменував судию повітового Дениса Саноцкого в Гвіздци секретарем суду в Перемишли; переніс ад'юнктів судових: Антона Негребецкого в Залізцях до Перемишля; Мариана Раппе'го в Делятинї до Стрия; Івана Фединкевича в Судовій Вишни до Перемишля; Володим. Русина в Радехові до Делятина; Володисл Мержвіньского в Заставнїй і Івана Стефановича в Станівцях до Черновець; дра Сильв. Косовича в Войнилові до Львова; Казим. Ватрашиньского у Вишнївчику до Золочева; дра Мих. Яворского в Мельници до Коломиї; наконець іменував кандидата нотарияльного Романа Іляссевича ад'юнктом судовим в Мельници. — Мінїстер скарбу іменував в службі удержуваня евіденциї катастру податку ґрунтового ґеометрів евіденцийних II. кляси: Германа Левковича в Коломиї, Юлія Равха в Скалатї, Стан. Цїхановского в Старім містї і Фр. Зубрицкого в Дрогобичи ґеометрами евіденцийними I. кляси в X. кл. ранґи з полишенем на дотеперішних становищах службових. — II. Намістник переніс старших інжинїрів: Северина Ришковского з Тернополя до Львова; Тому Сломского з Коломиї до Львова; Мечисл. Ящуровского з Тарнова до Нов. Санча; інжинїрів: Адама Міча з Перемышля до Коломиї; Стан. Борельовского з Нов. Санча до Перемишля і ад'юнкта будівництва Евгенїя Малїша з Кракова до Львова.

— **Установа трох стипендий ім. Яворских** по 150 зр. Ті стипендиї призначають ся для учеників посїщаючих низші кляси ґімназиї самбірскої і будуть виплачувати ся згори по 15 зр. дня 1-го кождого місяця, почавши від 1-го вересня 1898 р. Убігати ся о них могуть лише тії, котрі суть роду шляхотского ім. Яворских, уроджені в давнім окрузї (циркулї) самбірскім, Русини гр. кат. обряду, а котрих убогі родичі не мешкають в містах, маючих ґімназию. До роздачі і виплачуваня тих стипендийних запомог упросить ся Всеч. руского катихита ґімназияльного в Самборі. — Упрашає ся Пов. учителїв народних шкіл, що-б звернули увагу інтерессованих на сю оповістку.

— **„Народна Торговля“** вислала в лютім с. р. на курс господарки пивничної до Кльостернайбурґа коло Відня під проводом п. Василя Угрина: помічника Йосифа Терлецкого і практикантів Пилипа Іванця і Созонта Шпаковского. Курс той устроює що року ц. к. інститут для управи винограду і садовини.

— **Нещаслива пригода.** З Хоросткова доносять, що заступник дозорця телеґрафів, Іван Паґач, лїт около 40, ідучи дня 27-го лютого шляхом зелїзницї межи стациями Держівка а Хоростків, дістав ся під плуг для розгортаня снїгу ідучий перед машиною і згинув на місци. Покійник лишив вдовицю і дїти.

— **На зелїзничім шляху** Борки великі-Грималів, як доносить ц. к. Дирекция зелїзниць державних, здержано з причини снїжних заметий рух всїх поїздів.

— **Загальні збори товариства „Шкільна Поміч“ в Коломиї** відбудуть ся в недїлю дня 13 н. ст. марта с. р. в комнатах „Родини“, о 5 годині з полудня, на котрі уступаючий виділ має честь Вп. Членів і добродїїв запросити. Порядок дневний: 1) справозданє з діяльности видїлу: 2) справозданє касове: 3) вибір шконтруючої комісиї; 4) внесеня видїлу і членів; 5) справозданє шконтруючої комісиї; 6) вибір нового видїлу (5 видїлових і 2 заступників). Єсли би збори задля браку відповідного числа членів о 5 годинї відбути ся не могли, відбудуть ся о годинї 6 того самого дня. в тім самім місци і з тим самим порядком другі загальні збори без взгляду на число явивших ся членів.

— **Незгода руйнує.** Дня 15-го лютого в полудне згоріли в Дрищеві, повіта бережаньского будинки господарскі з припасами збіжа вартости 330 зр. селянина Михайла Ганчарского, а то наслїдком того, що рідний батько того-ж господаря, 80-лїтний старик підложив огонь, в котрім і сам згинув. Незгода, яка була від довшого часу межи батьком а сином, довела старика до того, що і сам пострадав жите і сина зруйнував.

— **Пригода з каламарем в судї,** котра мало що не дала оборонцям доброї нагоди до уневажненя цїлого процесу, стала ся оногди в черновецкім судї. Перед тамошним трибуналом судиїв присяжних вела ся минувшого тижня, через два днї росправа против 21-лїтного паробка, Івана Кириляка, Семена Вавричука і молодицї Савети, тепер вдовицї по Петрі Лїско, котрого обжаловані в спільцї убили. Річ була така: Івась залюбив ся в Саветї, дурів за нею і она підмовила его, щоби він, коли ходить з єї чоловіком крадькома на польоване, убив его. Опісля — так она говорила ему, жив би він разом з нею, а коли би дійшов до повнолїтности — Івасеви було ледви 21 лїт — побрали би ся і жили би спокійно. Івась послухав намови Савети та підмовив Вавричука, а коли Лїско вибрав ся з фірою до лїса по дерево, Кириляк і Вавричук взяли рушницї, та пішли за ним. Савета сказала ще до Івася: Коли убєш Петра, то возьми з одежі який знак та принеси, щоби я знала, що він вже не жиє. Коли вже були в лїсї, Петро побачив їх і обернув ся та хотїв підійти до них, коли як-раз один з паробків стрілив, і Петро повалив ся неживий на землю. Тогди роздав ся і другий вистріл. Івась підбіг зараз до неживого, відрізав ему від пояса мошонку з грішми та разом з Вавричуком поніс єї Саветї на знак, що Петро вже не жиє. Вість о убитю Петра Лїска розійшла ся зараз по селу, а виновника не трудно було винайти і жандармерия зараз его арештувала. Підчас розправи розходило ся головно о то, хто по правдї убив Петра: чи Кириляк, чи Вавричук. В тїлї убитого знайдено лиш один набій. Кириляк казав, що заставив свого товариша застрілити Петра а сам стрілив лиш на вітер. Але так само говорив і Вавричук. Знатоки казали, що шріт, знайдений в убитім, походить, здаєсь, з рушницї Кириляка, але на певно не можна того сказати. Отже судиї присяжні мали тепер розсудити такі питаня: Чи Савета намовила до убийства? Чи Кириляк убив Петра Лїска і чи Вавричук єсть лиш спільником убийника? Присяжні потвердили одно-

---

Було то, здаєсь менї, третого вечера; ми, доктор і я, вийшли були на прохід на зубіч горба з того боку, як рівнина на острові, коли повіяв вітер та доніс до нас з глубокої темряви під нами якийсь голос, ніби якийсь крик, ніби сьпіви. Ми слухали хвильку, а потім настала знов дивна тишина.

— Боже їм прости — сказав доктор — то ворохобники!

— А всї запитї, сер — відозвав ся Зільвер поза нами видаючи свій суд яко знаток.

Зільвер, бо то треба менї додати, мав повну свободу і уважав ся, видко, мимо того, що ми ему що дня допікали, за щось лїпшого і за члена нашого товариства, на котрого можна спустити ся. Та й дїйстно аж дивно було, як він спокійно принимав ту погорду, яку ми що дня ему оказували, і як з неутомимою чемностию він нам підлещував ся. Але нїхто з ним не обходив ся лїпше як з псом, виплявши хиба Бен Ґуна, котрий все ще страшно его бояв ся, та й може ще мене, бо я ему дїйстно повинен був бути вдячним, хоч я видів, як він на вижинї лагодив вже нову зраду. Доктор відповів ему длятого досить різко.

— Запитї або подурїли — сказав він.

— Зовсїм правду кажете, сер — відповів Зільвер — але то як Вам так і менї байдуже.

— Чей не будете того сподївати ся по менї, щоби я уважав Вас за людяниого чоловіка — сказав на то доктор глумливо до него — і длятого мої чувства будуть може несподїванкою для Вас, мастер Зільвер. Але як би я був так само переконаний о тім, що они з розуму посходили, як я того певний що бодай один з них занедужав на пропасницю, то я би пішов до них, хоч і як велика була би небезпечність для мене самого і подав би їм поміч лїкарску.

— Вибачте, сер — відповів Зільвер — то Ви би дуже зле зробили. Ви би тогди що найбільше стратили своє власне цїнне жите, то можете менї вірити. Я тепер стою зовсїм по Вашій сторонї і не хотїв би, щоби она ослабила ся, про особисту вдячність, до якої я Вам зобовязаний, не хочу вже й говорити. А онті люди не додержалиби свого слова, хоч би й хотїли, а що ще важнїйша річ, Ви не вірите тому, щоби они могли додержати.

— Нї — сказав на то доктор — та же Ви той чоловік, що держить своє слово, ми то знаємо.

От і то було послїдне, що ми чули о тих розбишаках. Ще лиш раз чули ми десь далеко вистріл та й здогадували ся, що они вибрали ся на польованє. Зійшла ся рада, на котрій ми постановили лишити їх на острові — ухвала, з котрої Бен Ґун найбільше тїшив ся а на котру і Ґрей зовсїм годив ся. Але ми лишили їм споро запасів пороху і куль, більшу часть нашої козини, трохи лїків та й ще кілька знарядів, одїж, запасне вітрило, кілька посторонків, а на виразне жаданє доктора ще й красного тютюну в дарунку.

То було наше послїдне дїло на острові. Перед тим уложили ми скарби безпечно на корабли та набрали досить води до питя а також і трохи соленої козини. Відтак одного красного дня витягнули ми з води якор, до чого ледви стало наших сил та й під тою самою фляґою, яку капітан був вивісив на хатї з кругляків і боронив єї, виплили з північної пристанї.

Ті три буканїри, видко, пильнїйше слїдили за нами, як нам то здавало ся. Бо коли ми навертали до проливу і доїзджали до полудневої сторони, побачили ми їх всїх трох, як они повклякали на березї та благаючи здоймили в гору руки. Менї здає ся, що нам всїм було їх дуже жаль, що ми їх лишаємо в такім безраднім положеню; але нам годї було забирати їх з собою і виставляти ся на небезпечність нового бунту, а везти їх домів на то, щоби їх там віддати на шибеницю, то був по нашій думцї лиш лютий рід якоїсь ласки. Доктор длятого лиш кликнув до них та дав їм знати, що ми лишили для них поживу і деякі запаси і сказав в котрім місци. Але они не переставали кликати нас по імени, та на милість Бога просити, щоби змилосердити ся над ними та не давали їм загибати на такім місци.

Наконець, коли побачили, що корабель пливе дальше та й відплив так далеко, що слів вже не було чути, схопив ся один з них — котрий то був, вже не знаю — заверещав охриплим голосом, приложив свою рушницю до плеча і стрілив за нами, а куля полетїла Зільверови понад голову та зробила дїру у великім вітрилї.

Ми тогди поховали ся поза поруче корабля. Коли я виглянув знову з корабля, їх вже не було на березї, а сама земля була вже так далеко, що єї ще ледви було видко. Коли настало полудне, щезла вже була на мою превелику радість і найвисша скала острова з закопаними скарбами зовсїм поза синим овидом.

Нас було так мало людий на корабли, що ми всї мусїли взяти ся до роботи, щоби виконати прикази капітана, котрий все ще не міг встати і лежав на позаднїй части корабля. Ми пустили ся до найблизшого порту в іспаньскій Америцї, бо годї нам було вертати домів без нових матрозів і наконець, коли ми туди доїхали, були таки вже зовсїм ослабли, бо й вітер дув нам в очи і треба було перебути кілька сильних бур.

голосно всї три питаня. І тепер то стала ся згадана пригода з каламарем. Коли предсїдатель судиїв присяжних, відчитавши вердикт, віддав его предсїдателеви трибуналу, радникови Артимовичеви, той хотїв засипати мокре письмо піском і з неуваги вхопив замість пісочнички величезний каламар і залляв цїлий документ чорнилом так, що не можна его було зовсїм відчитати. Настало велике заклопотане, що тепер робити, бо зі сторони адвокатів підсувано всїлякі квестиї правні. Закінчило ся остаточно тим, що судиї присяжні списали вердикт на ново а трибунал оголосив тогди вирок, котрим Савету Ліско і Івана Кирилюка засуджено на кару смерти через повішене а Семена Вавричука на вісїм лїт тяжкої вязниці, заостреної постами.

Штука, наука і лїтература.

— **„Дзвінка“** письма ілюстрованого для науки і забави руских дїтий і молодежи ч. 5 містить в собі: Серце (написала Віра Лебедова). — В нїм краса є і принада (поезия Любомира Селяньского). — Лисичка-Черничка (Ів. Франко). — Едїта та злодій (Оповідане, дальше). — Наші бажаня (поезия Віри Лебедової). — Учені розмови Никольця з Татком. — Досьвід з згущеним воздухом. — Розвязка загадок.

— **Наша Монархія** (Unsere Monarchie). Сего ювилейного дїла вийшов вже випуск 15 і містить в собі: види Шенбруна і Ляксенбурґа, Бадену і Медлїнґа коло Відня, Вінер-Найштадт, Каленберґ, Ст. Пельтен, Мельк, Кремс і Марбах. — Поодинокий зошит 50 кр. Пренумерувати можна в кождій книгарни і у надкладника Georg Szelinski k. k. Universitäts-Buchhandlung Wien I. Stefansplatz 6.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство підпираня управи тютюну в Галичинї** відбуло онογди у Львові загальні зборн. Предсїдатель п. Кшиштофович заявив, що помимо елементарних нещасть був минувший рік для плянтаторів тютюну користний; видатність тютюнового листя була значна у всїх трех округах, в котрих в Галичинї управляє ся тютюн. Пересїчна цїна, яку одержано від правительства за тютюнове листє, була висша від цїни в попередних роках, а іменно від 19 до 21 зр. за 100 кґ. — В роцї 1897 виплатило правительство селянам около міліон зр. за тютюн, а задачию Товариства єсть, щоби управу тютюну в Галичинї розширити як найбільше так, щоби Галичина могла витворити успішну конкуренцию Угорщинї, як то їй належить ся з огляду на єї землю, придатну до управи тютюну. По удїленю зарядови товариства абсолюториї з рахунків і дїяльности за рік 1897 постановлено в роцї 1898 отворити два курси тютюну для народних учителїв, а фондів на ті курси придбає товариство з субвенций побираних з краєвого скарбу в квотї 3000 зр. і з державного скарбу в квотї 200 зр.

Телеґрами.

Відень 9 марта. Стан недуги Архікняг. вдовиції Стефанії був через цїлий вчерашний день добрий; лїкарі вдоволені станом недуги.

Відень 9 марта. Мінїстер справедливости іменував адюнктами судовими авскультантів: Смульского для Солотвини, Лєссінґа для Залозець, Брікмана для Войнилова, Роттера для Радехова, Моталя для Судової Вишнї, Рента для Станївцїв, Гакмана для Заставної і Данеца для Вишнївчика.

Вашінґтон 9 марта. Палата ухвалила кредит 50 міліонів до необмеженої дискрецийної розпорядимости президента. Каннон заявив, що сей кредит не єсть кредитом воєнним а радше послужить до удержаня мира.

Сонце мало як-раз заходити, коли ми заплили до хорошого порту і нас зараз зі всїх боків обскочили лодки, на котрих мурини, мехіканьські Індияни та местици продавали овочі і ярину та готові були за дрібною монетою скакати у воду. Вид тілько добродушних лиць (особливо муриньских), смак тих многих полудневих овочів, а передовсїм сьвітла що сьвітили ся в місті, творили дивний контраст до нашого темного і кровавого побуту на острові. Доктор і сквайр взяли мене з собою на беріг, щоби там побути яку годину. Там стрітили ми капітана якогось анґлїйского корабля воєнного, зайшли з ним в розмову, пішли на его корабель і там нам час так весело минув, що вже свитало, коли ми знову причалили до „Гіспаніолї“.

Бен Ґун був сам один на покладї і почавши довгу розмову став нам признавати ся. Зільвер утїк. Бен на кілька годин перед тим поміг єму втїкати і казав нам тепер, що зробив то лиш длятого, щоби нам уратувати житє, котрого би нас був певно позбавив той чоловік з кулею, як би був лишив ся на корабли. Але то ще не все. Кухар корабельний не покинув нас з порожними руками. Він неспостережено перерізав дошку в корабли і взяв один мішочок з грішми, в котрім могло бути триста або чотириста ґінеї, на дорогу для дальшої своєї блуканини. Менї видить ся, що ми всї були тому раді, що позбули ся его так дешевим способом. Але кінчім. Ми приймили кількох моряків, мали щасливу дорогу та приїхали до Брістоля саме, коли пан Бленлї хотїв лагодити по нас другий корабель. З первістної залоги „Гіспаніолї“ вернуло домів лиш пять мужа. „Горівка і чорт забрали других“, хоч в нашім случаю ще не так зле було, як на тім корабли, про котрий наші буканїри сьпівали:

„Поплило на море мужа сїмдесять пять
А домів вернув з них лиш один назад“.

Ми дістали спору пайку із скарбів та ужили єї, як хто знав і умів, добре або зле. Капітан Смолет перестав вже їздити по мори. Ґрей не лиш щадив свої грощі, але що его взяла охота стати чимось в сьвітї, пішов до моряцкої школи і есть тепер керманичем і співвластителем красного великого корабля, до того жонатий і батько родини. А що-до Бен Ґуна то він дістав тисяч фунтів, котрі до трох недїль, або скажім точнїйше, до девятнайцять днїв прогуляв або розтратив, бо двайцятого лвив ся знову у нас та став жебрати. Тогди дали єму малу побережницку хатину, як-раз то, чого він на острові побоював ся, і тепер живе в ній і всї его навидять. А хоч він все ще досить часто запиває ся, то все-таки що недїлї і що сьвята ходить до церкви і там сьпіває в хорі.

За Зільвером і слих пропав. Той страшний моряк зі своєю кулею щез менї зовсїм з мого житя; але мабуть зійшов ся він знову зі своєю старою муринкою та живе собі десь може вигідно з нею і з своїм капітаном Флїнтом. Єсть бодай надія, що на тамтім сьвітї не буде єму так вигідно.

Срібло в штабах і зброя лежить все ще о скілько знаю, на тім самім місці, де їх Флїнт закопав та нехай там про мене лежить і до суду-віку. За пїнку цїну в сьвітї я би вже не вертав до того проклятого острова і у мене найгірший сон тогди, коли менї снить ся, що чую, як филї з гуком і шумом бють об скали, або аж кину собою на постели, коли менї приснить ся, що капітан верещить менї своїм пискливим голосом до уха: Золоті ескуди! Золоті ескуди!

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[6]	7·48[6]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ТРАВА МЕДОВА

(Holcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского **Борівна,** насїнє сьвіже і певне, на ґрунта сухі або мокрі, навіть на лихі, на пасовиска знаменита ростина, раз засїяна треває лїт кілька. **Один корець** разом з мішком коштує **4 зр.** в. а., при закупнї нараз десять корцїв, дає ся один корець дармо — на вагу 100 клґр. 26 зр. в. а. Замовленя принимає **Й. БУЛЬСЄВИЧ в Бохни.** 13

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена

Аґенция дневників і оголошень

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.

принимає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До Народної Часописи

всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничнї.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.